

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.934 van 2 oktober 2013
in de zaak A. 206.803/XIV-34.627**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hind Riad
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 25 oktober 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 88.576 van 28 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9229 van 21 november 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 mei 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lies Michielsens, die loco advocaat Hind Riad verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers dienen op 17 februari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 23 mei 2012 niet-ontvankelijk.

Op 22 juni 2012 stellen de verzoekers tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 28 september 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, § 2, en 39/65, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de jurisdictionele motiveringsplicht en het recht van verdediging als algemene rechtsbeginselen op.

In een eerste onderdeel voeren de verzoekers aan dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben uitgelegd dat de aanvankelijk bestreden beslissing de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel schendt omdat de arts die de verzoekster al maanden volgt in zijn attest een “ernstige depressie” met zelfmoordrisico’s bij een stopzetting van de behandeling vermeldt, terwijl de ambtenaar-geneesheer op grond van hetzelfde medisch attest besluit dat de verzoekster niet lijdt aan een ziekte die risico’s voor haar leven inhoudt. De verzoekers hebben ook uitgelegd dat zij in de onmogelijkheid zijn om te begrijpen waarom de ambtenaar-geneesheer meent dat de ziekte van de verzoekster niet van direct levensbedreigende aard is en zij hebben naar bepaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen waarin tot een schending van de motiveringsplicht wordt besloten. Op de terechtzitting hebben de verzoekers nog laten gelden dat ook in de aanvankelijk bestreden beslissing geen onderzoek is gedaan naar de risico’s bij een terugkeer naar Georgië aangezien daar geen adequate behandeling bestaat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest dat de verzoekers “echter geen gegevens aan(brengen) waaruit kan worden afgeleid dat zij lijden aan een ziekte die in de toekomst niet adequaat behandeld kan worden in hun land van herkomst, zodat dient te worden gevreesd dat een dergelijk reëel risico bestaat” en dat de verzoekers dan ook niet aantonen dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Volgens de verzoekers heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn annulatiebevoegdheid geschonden en heeft hij de feitelijke beoordeling in de plaats van het bestuur overgedaan. De

verzoekers hadden in hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de risico's bij een terugkeer naar Georgië aangehaald omdat er geen adequate behandeling bestond, doch de verwerende partij heeft daarover noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen iets geschreven, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich duidelijk in haar plaats heeft gesteld en een volledig nieuw argument heeft ontwikkeld.

In een tweede onderdeel voeren de verzoekers aan dat het ingediend standaard medisch getuigschrift ernstige depressies en zelfmoordrisico's bij een stopzetting van de behandeling vermeldt en dat zij in hun aanvraag op het risico voor het leven of de integriteit van de verzoekster hebben gewezen omdat de nodige behandeling in Georgië niet toegankelijk is. Hoewel de ambtenaar-geneesheer over geen andere stukken beschikt en hij de verzoekster niet heeft gezien, besluit hij dat op grond van het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt. De verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook de schending van de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur laten gelden.

Uit het antwoord daarop in punt 4.3.1 van het bestreden arrest kunnen de verzoekers nog steeds niet begrijpen hoe de ambtenaar-geneesheer op grond van hetzelfde medisch dossier tot een volledig andere conclusie dan de behandelende arts van de verzoekster komt. Bij gebrek aan antwoord op de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel achten de verzoekers artikel 149 van de Grondwet en de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat de ambtenaar-geneesheer bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen drie hypothesen moet onderzoeken, met name of de aandoening een reëel risico voor het leven inhoudt, een reëel risico voor de fysieke integriteit inhoudt of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. Het bestreden arrest gaat enkel in op het begrip "reëel risico voor het leven" zodat het in strijd is met die vaste rechtspraak en moet worden vernietigd.

Beoordeling

6.1. In het eerste onderdeel van het enige middel voeren de verzoekers in essentie aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich met de vaststelling dat de verzoekers “echter geen gegevens aan(brengen) waaruit kan worden afgeleid dat zij lijden aan een ziekte die in de toekomst niet adequaat kan behandeld worden in hun land van herkomst, zodat dient te worden gevreesd dat een dergelijk risico bestaat” en dat zij “dan ook niet aan(tonen) dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet”, zich in de plaats van het bestuur heeft gesteld en aldus zijn annulatiebevoegdheid heeft overschreden.

Deze door de verzoekers uit punt 4.3.2 van het bestreden arrest geciteerde motivering vormt het antwoord op hun in hetzelfde punt van dat arrest vermelde kritiek “dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet enkel toelaat een verblijfsmachtiging af te geven in het geval er sprake is van een gezondheidsprobleem dat direct levensbedreigend is, doch ook indien de persoon die een verblijfsmachtiging aanvraagt lijdt aan een ziekte die op termijn een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst”. Met de hoger geciteerde motivering beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins zelf de mogelijkheid, of het gebrek aan mogelijkheid, van een adequate behandeling in het land van herkomst. Hij vermeldt naar aanleiding van de kritiek van de verzoekers enkel die voorwaarde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en stelt dan vast dat de verzoekers wat dat betreft geen gegevens aanbrengen zodat zij ook geen verkeerde beoordeling door de ambtenaar-geneesheer (en daarmee in de aanvankelijk bestreden beslissing) aannemelijk maken. Met de enkele vaststelling dat de verzoekers geen gegevens over een thans door hen aangehaalde voorwaarde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben aangevoerd, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus vast dat de verzoekers wat dat betreft ook geen schending van de wet aantonen, zonder dat hij daarmee in de plaats van het bestuur zelf tot een beoordeling ten gronde overgaat. De verzoekers tonen geen schending van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet aan en het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

6.2. In het tweede onderdeel van het enige middel houden de verzoekers in essentie een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht voor omdat zij op grond van

het bestreden arrest nog steeds niet zouden kunnen begrijpen waarom de ambtenaar-geneesheer op grond van hetzelfde medisch attest tot een volledig andere conclusie komt dan de behandelende arts van de verzoekster. Op die manier zou in het bestreden arrest niet zijn geantwoord op de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In punt 4.3.1 van het bestreden arrest wordt echter vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer de feitelijke vaststellingen van de behandelende arts van de verzoekster niet in vraag stelt maar wel “stelde dat de depressie waaraan de eerste verzoekende partij lijdt niet direct levensbedreigend is en deze stelling is niet in tegenspraak met de inhoud van het standaard medisch attest dat verzoekende partijen aanbrachten”. Op de stelling van de verzoekers “dat in het standaard medisch getuigschrift melding gemaakt wordt van een zelfmoordrisico in het geval de behandeling die eerste verzoekende partij krijgt wordt stopgezet” antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst “dat er in het standaard medisch getuigschrift geenszins sprake is van een zelfmoordrisico, doch slechts van een mogelijke toename van zelfmoordgedachten” en vervolgens dat die vaststelling in het medisch getuigschrift van de verzoekster “niet toelaat te oordelen dat de arts die verzoekers consulteerden zou hebben vastgesteld dat de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt een direct levensbedreigende ziekte is en de conclusies van de ambtenaar-geneesheer afwijken van deze van dokter M., waardoor een aanvullende motivering vereist zou zijn”. Op deze wijze beantwoordt de eerste rechter wel degelijk de kritiek van de verzoekers als zou niet blijken waarom in de aanvankelijk bestreden beslissing op grond van hetzelfde medisch attest tot een andere conclusie wordt gekomen. Daarmee is aan de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen voldaan. Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. Waar de verzoekers in het opschrift van het middel de schending van het recht van verdediging vermelden, zetten zij nergens uiteen op welke wijze dat algemeen rechtsbeginsel met het bestreden arrest zou zijn geschonden. Waar de verzoekers in de memorie van wederantwoord nog aanvoeren dat voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet drie hypothesen moeten worden onderzocht, gaat het om nieuwe kritiek waarvan niet blijkt dat de verzoekers deze niet in het verzoekschrift tot cassatie hadden kunnen opwerpen. Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee oktober tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen